

El traç d'una circumferència

Un relat de: [Esther Llombart Ramis](#)

No m'he de preocupar de res, em fan el menjar, em dutxen, em pentinen, em renten i planxen la roba, em passegen, em canvien el bolquer, m'agiten al llit. Em parlen lentament, vocalitzant, amb to agut. M'entretenen amb jocs, amb música, amb festes de tant en tant. Em mimen, em cuiden. El meu cos, però, no és tendre i molsut.

Sé que tinc un passat, però no el recordo gaire. Sé que he fet moltes coses, però no sé quines. De vegades tinc visites. Són molt amables, però no sempre sé qui són. Els records van i vénen, són lànguids, fonedissos, eteris.

Moltes nits somio que ja no tinc cos. Volo lleugera per damunt de la ciutat i contemplo la il·luminació, els edificis, els parcs, la poca gent que hi passeja. També puc volar per altres terres llunyanes, on hi ha gent ben estranya i diferent a nosaltres. Puc entrar per les cases, puc anar on vulgui. Llavors em sento lliure, àgil i feliç.

I quan no surto de viatge, sovint rebo una visita molt estimada per a mi: la meva iaia. Està radiant. Té una expressió serena, tranquil·la, segura, amb una lluïssor esplendorosa. Em sembla que a hores d'ara semblo jo més gran que ella.

Les nostres vides són el traç d'una circumferència, on més tard o més d'hora el final es junta amb l'inici, i la circumferència queda tancada, closa. Sento que estic en aquest punt on el començament i el final s'amalgamen, on retorno a l'origen.